

PENTAKRON

I.

*Sajnálom, szabadság, mondtam ülve, de erélyesen.
A kert elvadult, ám a kőhattyúk pazarló kedvében még ott
perzselt a begyakorolt bazaltkín. Nem szégyelltem, hogy
hónapszám porzok előttük, megroggyant liszteszsák, mint
aki formalizálta a gyönyört, de a napospart mégiscsak kí-
sérti sub rosa.*

*Aztán már a pacsirtát sem tudtam eldugni a fülemmel;
házőrző ebem a lila papucs pántját egy idvezült csattin-
tással átharapta.*

Ez eddig rendben is volna.

*De a néma szolga miért köpte le azt a csigaházat a
nyüzsgő méhes rejtekén?*

(Terézváros, 1988.)

II.

*Az ablak felé araszolok, kapcaszürke felhők nyargalnak
keresztben. Húzok az üvegből, láthatatlan esőcseppek
billegtetik a gesztenyefa levelei, a villám mégse e rop-
pant, élő szoborba csap, hanem a polgárháborús emlék-
műbe. A szocreál világképe a Flinstone-család
életérzésével párizik vakmerően.*

Őrületes csattanás, sóbálvánnyá merevedek.

Őrületes csattanás, a whiskysüveg a parkettába fúródik.

Állj meg, idült, mondom az iszonyú csöndben.

Ez gyermekkorod világa. Ez a kibírhatatlan.

*A mocskos kapcák, a párkányról fejest ugró gerle, a NO
PASARAN és a NO FUTRINKA.*

Aztán vége, ömlik az eső, apró karmukat a kéregbe mélyesztik a majmok.

(Halifax, 1989.)

III.

A slagot a számba szorítottam, és szívtam, hogy hajszálaim begöndörödtek az erőfeszítéstől. A szerkezet derűsebb végén álltam rozsdás kompresszorral a szívémben. Ki, ha nem én, kiáltottam, hogy a föld beleregett. A Föld, mely rácáfolva egykori kitüntetett szerepére, lyukas lavórként távolodott a világűrben. Mi volt, kérdezte apám a hamuban turkálva, megszívtad? Meg, válaszoltam, és megreccsent a bőr a tarkómon.

(Halta Neptun, 1990.)

IV.

És megsüllyed és beomlik az ég, és amaz ismeretlen álomi alanyt kiveri a víz. A víz, ami tenger, vagyis a lenti dombok levegője.

Csak az, hogy valami pittyeg óránként odalenn.

Kijelölik a temetőt, és ráhajtják az élőket. Még nő a köröm, de elnémul a zokogó kórus: bámulnak a hihetetlen sírveremre.

Kvarcóra két köbméter föld alatt.

Izzó dűnesor.

Pontosan lemértem a távot, maradt még idő, a sebet nyomogattam.

(Rákoskeresztúr, 1991.)

V.

Húszezer kettéfűrészelt csecsemőkoponya és húszezer szeméremcsont, de csak egyetlen szertartásmester. Alkonyatkor kövirózsát talál a senkiföldjén, egy csésze csarnokvízben kifőzi, sóval, cukorral, ecettel, ópiummal tetszés és titok szerint fűszerezi, leszűri és megissza. Két szirmot nyitott szemére helyez, hajnalban a templom közepén így szól: nincs alvás!, és a szirmokat letépi. Mikor az utolsó kolomp elnémul, előmászik a kőbogár – nyála olyan természetes pillanatragasztó, mellyel utóda-it egy-egy színes kavicshoz ragasztja. Előmászik az oltár mögül, és a szertartásmester elnyűtt ánuszán keresztül a szívébe költözik.

Az föltérdel és fohászkodik.

Nincs alvás, ó, vérgőzös világegyetem.

Nincs alvás, ó, szívpancél alatt hülő láva.

Nincs alvás, ó, korianderlevél és forró rizs.

Nincs alvás, ó, az elemek általános összetegeződése.

Nincs alvás, ó, a penész izmai.

Nincs alvás, ó, fikuszok a ballusztrádon.

Nincs alvás, ó, hova cipel ez a láb?

Nincs alvás, ó, húszezer csontharang, ha hallgat.

(Garaczi László, 1992.)